

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 298/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom, Nemocničná č. 7, Kráľovský Chlmec, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 42Ek/1332/2019 a proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 42Ek/1332/2019 zo 4. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Žiada náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva, že sa sťažovateľ v právnom postavení oprávneného domáhal návrhom na vykonanie exekúcie doručeným 15. augusta 2019 Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vymoženia peňažnej sumy 1029 eur vo veci nezaplatených mesačných dávok jeho invalidného dôchodku za obdobie od 1. júla 2016 do 31. decembra 2016 na základe vykonateľného exekučného titulu, a to rozhodnutia Sociálnej poisťovne (ďalej len „poisťovňa“) zo 4. decembra 2014, ktoré nadobudlo vykonateľnosť 19. februára 2015.

3. Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 11. februára 2020 súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý vedie exekúciu pod sp. zn. 361/EX 35/20. Súdny exekútor zaslal povinnej upovedomenie o začatí exekúcie zo 14. februára 2020. Následne povinná doručila 3. marca 2020 súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý súdny exekútor spolu s vyjadrením oprávneného predložil okresnému súdu.

4. Okresný súd uznesením č. k. 42Ek/1332/2019 z 11. augusta 2020, ktorý vydal vyšší súdny úradník, návrh povinnej na zastavenie zamietol a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Proti tomuto uzneseniu podala povinná v zákonnej lehote sťažnosť z 21. augusta 2020, v ktorej uviedla, že súd pri skúmaní veci nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil, a namietla aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia. K sťažnosti bolo sťažovateľom podané vyjadrenie z 1. októbra 2020, ku ktorému sa vyjadrila povinná podaním z 31. mája 2021. O podanej sťažnosti rozhodol okresný súd uznesením č. k. 42Ek/1332/2019 zo 4. januára 2022 tak, že mení uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom z 11. augusta 2020 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, a tak, že žiadnemu účastníkovi nepriznáva nárok na náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie a nárok na náhradu trov sťažnostného konania. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. januára 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti formuluje námietky v súvislosti s porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré možno rozdeliť do dvoch základných línií:

5.1 v súvislosti s nedoručením vyjadrenia povinnej (z 31. mája 2021) k jeho vyjadreniu (z 1. októbra 2020) k sťažnosti povinnej (z 21. augusta 2020) namieta:

a) porušenie princípu rovnosti zbraní, pričom svoju argumentáciu podporuje judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); Delcourt proti Belgicku z 1970, Hudáková a ďalší proti Slovensku z 27. 4. 2010, Trančíková proti Slovenskej republike z 13. 1. 2015] a judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 168/2012);

b) navodenie dojmu, že takéto vyjadrenie povinnej patrí medzi podstatné dôkazy, ktoré odôvodňujú jeho rozhodnutie;

c) faktický stav nerovnosti v neprospech sťažovateľa v konaní pred okresným súdom, keďže na rozdiel od povinnej nemal sťažovateľ prístup ku všetkým informáciám obsiahnutým v súdnom spise, z ktorých vychádzal okresný súd pri svojom rozhodovaní;

d) nevýhodnejšie postavenie sťažovateľa v porovnaní so stranou vystupujúcou v opačnom procesnom postavení, pretože sťažovateľ nemal možnosť byť pred rozhodnutím okresného súdu oboznámený so všetkými skutočnosťami, ktoré boli podkladom na samotné rozhodnutie, a nemal možnosť ovplyvniť rozhodnutie súdu vyvrátením argumentov, ktoré súdu uviedla povinná;

e) znemožnenie realizácie procesných práv, ktoré mu zákon priznáva;

5.2 V súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu zo 4. januára 2022 namieta nedostatočné odôvodnenie, a to tak, že:

- a) vyvolal isté očakávanie u sťažovateľa, že dôvodnosť vymáhania uplatneného peňažného nároku na základe predloženého exekučného titulu bude v ďalšom priebehu konania predmetom posudzovania exekučného súdu iba na základe takých nových okolností, ktoré okresnému súdu v čase posudzovania relevantnosti a spôsobilosti predloženého exekučného titulu neboli známe;
- b) naopak, z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd svoj záver o nespôsobilosti predloženého exekučného titulu vyvodil z obsahu exekučného titulu, a nie z nových skutočností;
- c) nevysporiadal sa s tou skutočnosťou, že rozhodnutie povinnej o priznaní nároku sťažovateľa na invalidný dôchodok z 24. septembra 2009 predložil tak právny zástupca sťažovateľa 24. júna 2021 a aj povinná (spolu s návrhom na zastavenie exekúcie) 28. februára 2020, uvedené dôkazy okresný súd nevykonal a ani neuviedol dôvod nevykonania;
- d) nevysporiadal sa so svojím postupom v konaní, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o zastavení exekúcie;
- e) nedbal na celkovú presvedčivosť rozhodnutia a ani na to, aby závery boli pre strany sporu prijateľné, racionálne, najmä spravodlivé a presvedčivé.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v sťažnostnom konaní, ktorý nedoručil sťažovateľovi vyjadrenia povinnej k jeho vyjadreniu k sťažnosti povinnej z 21. augusta 2020, a namietaným uznesením okresného súdu, v odôvodnení ktorého sa nevysporiadal s postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o zastavení exekúcie.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

7. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

8. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho

veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

9. V kontexte argumentácie sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné osobitne poukázať na podstatu inštitútu sťažnosti upraveného v § 239 až § 250 CSP. Sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nie je možné z hľadiska jej umiestnenia v systematike a štruktúre Civilného sporového poriadku považovať za jeden z opravných prostriedkov normovaných v štvrtej časti zákona, ale je koncipovaná ako účinný prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru. Z doktrínálneho hľadiska teda ide o osobitný prostriedok procesnej obrany proti definovaným uzneseniam (teda podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniam súdu prvej inštancie vydaným súdnymi úradníkmi). Charakter sťažnosti tak možno pripodobniť najmä k charakteru inštitútu námietok podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne k inštitútu odporu proti platobnému rozkazu, kde doktrína konštantne vníma charakter týchto inštitútov ako inštitútov procesnej obrany účastníka (strany) v procese (k tomu pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 870 – 871. ISBN 978-80-7400-629-6.)

10. Účelom sťažnosti je naplnenie zásady efektívnosti, hospodárnosti, rýchlosti konania (o sťažnosti rozhoduje sudca toho istého súdu, sťažnosť nemá devolutívny účinok, je možné ňou napadnúť len vymedzenú úzku skupinu rozhodnutí, u ktorých zákonodarca nevzhladol potrebu umožniť ich preskúmanie vyššou inštanciou). Tento záver podporuje i dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku. Preto je namieste pre účely vyslovenia porušenia práv ústavným súdom vyžadovať pri sťažnostnom konaní podľa Civilného sporového poriadku vyššiu mieru intenzity pochybení, nedostatkov spočívajúcich v konaní či opomenutí porušovateľa (m. m. III. ÚS 191/2020).

11. V súlade s uvedenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal sťažovateľom namietané porušenie princípu rovnosti zbraní, pretože „*exekučný súd sa v namietanom uznesení s vyjadrením povinnej zaobera v takom rozsahu, ktorý navodzuje dojem, že patrí medzi podstatné dôkazy, ktoré odôvodňujú jeho rozhodnutie*“, bez toho, aby mu toto vyjadrenie doručil. Ústavný súd dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa predostretá v ústavnej sťažnosti nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

12. Ústavný súd vo vzťahu k už uvedenej námietke rovnako pripomína, že v podobných prípadoch aj na strane Európskeho súdu pre ľudské práva prevládal najskôr formalistický prístup, podľa ktorého bola kontradiktórnosť vnímaná absolutisticky a povinnosť zaslať vyjadrenie protistrane bola daná bez ohľadu na obsah doručených vyjadrení, teda aj v prípade, ak neobsahuje žiadne nové skutkové a právne argumenty. Klasickým sa v tomto prístupe stal rozsudok vo veci Nideröst-Huber proti Švajčiarsku (rozsudok, č. 18990/91, 18. 2. 1997), kde EŠLP okrem iného uviedol, že pri posudzovaní otázky rešpektovania práva na spravodlivosť konania nezohráva rolu to, či stanovisko, ku ktorému sa strana nemala možnosť vyjadriť, malo nejaký vplyv na rozhodnutie príslušného vnútroštátneho orgánu (ods. 27). Takisto nebolo podstatné, či dané vyjadrenie obsahovalo nejaké nové skutočnosti alebo argumenty; keďže bolo na účastníkovi konania, aby sám posúdil, či dané podanie vyžaduje z jeho strany komentár (ods. 29).

13. Neskôr začal EŠLP k otázke posudzovania kontradiktórnosti pristupovať menej rigidne a pripustil, že je potrebné zohľadniť aj to, či vyjadrenie protistrany obsahovalo také skutkové alebo právne argumenty, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok sporu, alebo či zvolené právne riešenie

dávalo vôbec nejaký priestor na diskusiu (pozri Vokoun proti Českej republike, rozsudok z 3. 7. 2009, ods. 26). Tento prístup sa prejavil v ďalšej rozhodovacej činnosti EŠLP (napr. Stepinska proti Francúzsku, rozsudok z 15. 6. 2004, č. 1814/02, § 17 – 20; P. D. proti Francúzsku, rozsudok z 20. 12. 2005, č. 54730/00, ods. 31 – 35; Salé proti Francúzsku, rozsudok z 21. 3. 2006, č. 39765/04, ods. 17 – 20; Fougère proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 9. 2006, č. 10397/03, oddiel B; Société Diffusion Pédagogique Calédonienne proti Francúzsku, rozhodnutie z 12. 10. 2006, č. 26814/02, oddiel 1; Verdú Verdú proti Španielsku, rozsudok z 15. 2. 2007, č. 43432/02, ods. 25 – 28; Eisenfeld a Duker proti Taliansku a Flatov proti Taliansku, rozhodnutie z 2. 9. 2008, č. 541/08 a 625/08, oddiel B; Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. proti Slovensku, rozhodnutie zo 4. 10. 2011, č. 35090/07, ods. 89 – 91; Čičmanec proti Slovenskej republike, rozsudok z 28. 6. 2016, ods. 60 – 65).

14. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že princíp kontradiktórnosti konania, ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená, a tým jeho pozícia objektívne oslabená (I. ÚS 145/2021). K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i EŠLP (Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17). Pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok EŠLP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok EŠLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05).

15. Sťažovateľ v sťažnosti nastolil otázku potrebnosti okresného súdu v sťažnostnom konaní doručovať vyjadrenie povinnej k jeho vyjadreniu k sťažnosti povinnej. Ústavný súd musel v tejto veci zvážiť, či tým, že okresný súd nedoručil sťažovateľovi predmetné vyjadrenie, porušil právo na spravodlivý proces a z toho dôvodu sa ústavný súd predovšetkým zamerlal na obsah nedoručeného vyjadrenia povinnej z 31. mája 2021 vrátane sťažnosti povinnej z 21. augusta 2020 a vyjadrenia sťažovateľa z 1. októbra 2020.

16. Z obsahu a hlavne zo štruktúry predmetného vyjadrenia povinnej z 31. mája 2021 vyplýva, že povinná reaguje na jednotlivé body predošlého vyjadrenia sťažovateľa 31. mája 2021, prípadne popiera jednotlivé tvrdenia sťažovateľa. Ústavný súd nezistil žiadne zásadné nové argumenty, ktoré by predtým nebola uviedla vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 11. októbra 2020. Uvedené podčiarkuje skutočnosť, že povinná na s. 5 výslovne poukazuje na svoje doterajšie vyjadrenia. Z toho dôvodu neobstojí námietka sťažovateľa, podľa ktorej nemohol ovplyvniť rozhodnutie súdu vyvrátením argumentov, ktoré súdu uviedla povinná. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ iba v abstraktnej rovine napáda skutočnosť, že mu vyjadrenie nebolo doručené, že sa s ním nemal možnosť oboznámiť, a to bez toho, aby bližšie špecifikoval, aké ďalšie relevantné potenciálne tvrdenia mohol a chcel uviesť na podporu svojich názorov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že nedoručením predmetného vyjadrenia sťažovateľovi nemohlo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní a jeho pozícia v spore nemohla byť objektívne oslabená.

17. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa v zmysle bodu 5.1 písm. b) tohto uznesenia, ústavný súd opätovne konštatuje, že ide o ničím nepodložené tvrdenie sťažovateľa, ktorý zrejme vychádzal z rozsahu, v akom sa okresný súd venuje predmetnému vyjadreniu (s. 8 až 12 uznesenia zo 4. januára 2021, pozn.), ale opomína jeho obsah, z ktorého nevyplýva prioritná relevancia tohto vyjadrenia v kontexte ostatných dôkazov. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej nemal prístup ku všetkým informáciám obsiahnutým v súdnych spisov, resp. že mal nevýhodnejšie postavenie v spore (bod 5.1. písm. c) a d) to uznesenia, pozn.), ústavný súd ju považuje za bezpredmetnú, keďže sťažovateľ ako strana v konaní mohol na účel prístupu k informáciám zo súdneho konania nahliadnuť do súdneho spisu v zmysle § 97 Civilného sporového poriadku.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu zo 4. januára 2021:

18. Kľúčová téma v okolnostiach prerokúvanej veci je rozdielne posúdenie spôsobilosti exekučného titulu uznesením okresného súdu z 11. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom a napadnutým uznesením vydaným sudcom v rámci sťažnostného konania. Kým vyšší súdny úradník zaujal názor, že sporné rozhodnutie povinnej zo 4. decembra 2014 je spôsobilým exekučným titulom dôvodiac, že ide o právoplatné a vykonateľné rozhodnutie povinnej, ktorým jej bola judikovaná určitá povinnosť, tak sudca, definujúc sporné rozhodnutie povinnej ako valorizačné rozhodnutie, konštatuje, že valorizačné rozhodnutie samo osebe bez predloženia rozhodnutia o priznaní invalidného dôchodku z 24. septembra 2009 nebolo spôsobilým exekučným titulom, čo je dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 64k ods. 1 písm. d). Z toho dôvodu súd skonštatoval, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

19. Ústavný súd v tomto konaní vzhľadom na námietky sťažovateľa pristúpil ku skúmaniu, či odôvodnenie právneho názoru vysloveného v napadnutom uznesení okresného súdu je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

20. Práve takéto rozličné posúdenie spôsobilosti exekučného titulu okresným súdom predstavuje jednu z podstatných námietok sťažovateľa, ktorý očakával, že exekučný titul sa bude preskúmavať v rámci nových skutočností, a nie z jeho samotného obsahu. Okresný súd sa touto otázkou zaoberal v bode 54 napadnutého uznesenia a správne vysvetlil, že samotné poverenie na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím súdu, súd ním nie je viazaný a môže v ktoromkoľvek štádiu exekúciu zastaviť.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 34/2013, podľa ktorého udelením poverenia exekučný súd potvrdzuje zákonnosť vedenia exekúcie a možnosť obmedziť povinného v jeho majetkových právach. To ale neznamená, že by v niektorej z ďalších fáz exekúcie nemohol dôjsť exekučný súd k záveru opačnému. Udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nezakladá prekážku *res iudicata* pre rozhodnutie exekučného súdu, ktoré v neskoršom štádiu exekučného konania založí na právnom závere, že exekučný titul pripojený k návrhu na vykonanie exekúcie nie je vykonateľný.

22. Ďalšiu námietku sťažovateľa týkajúcu sa nevysporiadania sa okresného súdu s (dodatočným, pozn.) predložením „chýbajúceho“ rozhodnutia o priznaní invalidného dôchodku z 24. septembra 2009 povinnou aj sťažovateľom (podaním 25. júna 2021) je potrebné vnímať v kontexte tvrdenia okresného súdu v bode 52 poslednom odseku, podľa ktorého identifikoval ďalší dôvod, pre ktorý by súd exekúciu zastavil. Tým dôvodom je skutočnosť, že oprávnenému bola v intenciách

rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 9So/244/2016 z 28. marca 2018 zastavená výplata invalidného dôchodku rozhodnutím povinnej č. 571 015 6661 0 zo 6. februára 2019. Z toho vyplýva, že samotné predloženie rozhodnutia o priznaní invalidného dôchodku by samo osebe nemalo potenciál ovplyvniť taký výsledok rozhodnutia, aký by si sťažovateľ želan.

23. K ostatným námietkam ústavný súd konštatuje, že okresný súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru formulovanému vo výrokovej časti, napadnuté uznesenie spĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a vyčerpávajúcim spôsobom súd vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k tomuto záveru, preto tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný. Okresný súd sa jasne, zrozumiteľne a logicky vysporiadal so samotným meritom veci a z tohto dôvodu možno konštatovať ústavnoprávnu akceptovateľnosť napadnutého uznesenia.

24. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej ústavnej sťažnosti, takto neumožňujú prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. mája 2022

Miloš Maďar
predseda senátu